

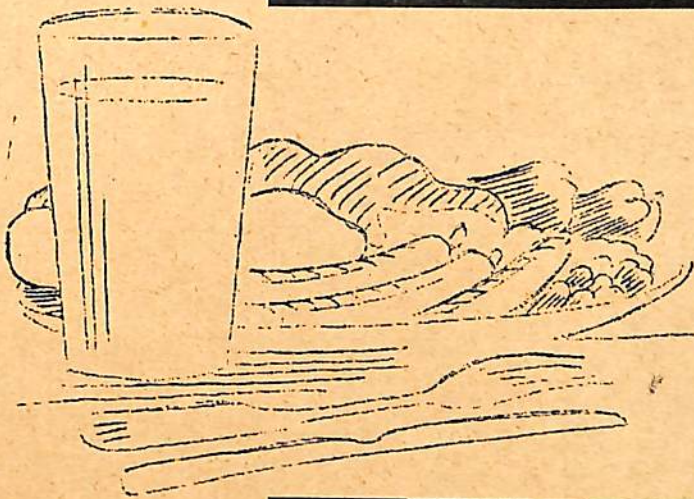
VALOK. ILKKA PIIRONEN

K'Ä'K

Tietysti:

TURUN
**SUOMALAINEN
SÄÄSTÖPANKKI**

Ruokala-Kahvila

KALEVA

Uudenmaankatu 5. A.

KÄK

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan äänenkannattaja

N:o 1

1960

Hallinnosta

Hallitus valmistelelee asiat, esittää kantansa, ja osakunnan kokous päättää asian yhdeksässä tapauksessa kymmenestä hallituksen kannanoton mukaisesti. Hallitus pohtii asiat ja hallitus vastaa. Näin on käytäntö. Eikä tavassa ole mitään vikaa, paitsi ehkä se, että keskustelu osakunnan kokouksissa on aivan liian laimeata.

Hallitus on osakunnan sydän. Sen toiminnan pitäisi olla ja onkin kaikei mahdollisimman tehokasta. Jotta tämä efektiivisyys olisi taattu, olisi hallituksen jäsenten oltava mahdollisimman päteviä. Päteviä olisivat hallituksen jäsenet silloin, kun jokaisella heistä olisi oma tehtävänsä. Itse-oikeutettuja hallituksen jäseniä ovat kuraattori, taloudenhoitaja, sihteeri, emäntä ja isäntä. Näiden lisäksi hallitukseen kuuluu kolme lisäjäsentä, salkutonta ministeriä. Eikö voitaisi ajatella, että nämä kolme saisivat oman salkkunsu hekin, esim. niin, että yksi hoitaisi suhteet osakunnan eri kerhoihin, yksi ylioppilaskuntaan ja yksi ns. arvovaltaisiin piireihin. tai valittakoon hallituksen lisäjäseniksi ilman muuta esim. beaaniohjaaja ja Käk-lehden päätoimittaja tai jonkun muun vilkkaasti toimivan harrastuskerhon pää. Mikäli tällaista käytäntöä ei voisi noudattaa, voitaisiin osakuntakoneiston toimintaa vilkastuttaa niinkin, että myöskin osakunnan hallituksen kokouksista ilmoitettaisiin julkisesti ja jokaiselle osakunnan virkailijalle, siis myöskin eri kerhojen toimitsijoille annettaisiin lupa saapua hallituksen kokouksiin, mikäli katsovat sen tarpeelliseksi edustamansa piirin edun kannalta.

Osakunnan emännän ja isännän työn helpottamiseksi voitaisiin valita kaksi apuemäntää ja -isäntää, jotka vuorostaan saisivat beaanien keskuudesta etsiä itselleen tarpeelliseksi katsomansa määrän apulaisia rutiinityön suorittamiseen. Apuemännät ja -isännät, jotka olisivat vähintään toisen vuoden opiskelijoita, huolehtisivat esim. teeilloista ja muista pienistä yrityksistä. Tällä tavoin olisi osakunnan emäntä emäntä eikä piika ja isäntä isäntä eikä renki, ja voisivat tällöin osaltaan ryhtyä helpottamaan kuraattorin taakkaa. Niinkään voitaisiin tällä järjestelyllä poistaa se ilmiö, että toimintakautensa päätyttyä tavallisesti niin emäntä kuin isäntäkin ovat saaneet osakunnasta siinä määrin tarpeekseen, etteivät seuraavina vuosina edes näyttäydy osakunnassa.

Osakunnan nykyiseen, hienokseltaan ilmenevään uneliaisuuteen lienee suureksi osaksi synny juuri se, että toiminta lepää liian harvoilla ja liiaksi rasetuilla hartioilla. Jakamalla vastuun useammille, toisilleen vastuussa oleville henkilöille voimme varmasti paremmin ryhtyä toteuttamaan itseämme, lietsomaan karjalaista ja savolaista henkeä turkulaisessa ympäristössä. A—o.

Toimitus:

Rehtorinpellont.
4-6, Turku
Päätoimittaja
Seppo Knuutinen
Puh. 26906
Toimitussihteeri
Arja Nerikko
Puh. 17624
Liisa Kokkonen
Marja Korhonen
Matti Muurinen
P-L Summa

Talous:

Tapani Juusti
Puh. 80116

Kuvitus:

Aila Lehtonen
Puh. 26909

INSPEHTORIN SANA:

Käen ilmestyminen on tavallisesti liittynyt johonkin osakuntamme merkkitapahtumaan. Näin on nytkin. Pitkäaikainen toive painoasultaan vaativamman lehden saamiseksi on nyt toteutunut. Tätä on pidettävä varsin vaativana yrityksenä, kun tiedämme, että se olosuhteista johtuen tapahtuu käytännöllisesti katsoen vailla minikäänlaisia pääomia ja on tapahtunut opiskelutyön lomassa uhraamalla niukat vapaaajat. Suurten tapahtumien varjossa voidaan tietenkin helposti sivuuttaa tällainen sisältöltään suhteellisen vähäinen asia. Haluamme kuitenkin kiinnittää ajatuksemme tämän vapaaehtoisuuden pohjalla ilmenevän yrittämisen halun todelliseen, laajempaan merkitykseen nykyisessä ylioppilasnuorisossa vallalla olevien asenteiden kuvastajana.

Johtavilla paikoilla olevien ja julkisen elämän edustajien ja luottamusmiesten sekä jopa koko varttuneen ikäpolven toimissa ilmenee leimaa antavassa määrässä oman edun tavoittelu ja materialismin kylmät ristivedot. Jopa aatteellisella pohjalla syntyneiden palvelusjärjestöjen piirissäkin on hyväksikäytetty ja sovellettu tätä itsestä laskelmointia. On lohduttavaa, että kaiken tämän keskellä sittenkin versoo opiskelijanuorisossamme aatteellisuutta ja toimintaa, joka ei pyydä itselleen mitään. Tälle on annettava sitä suurempi arvo, kun tiedetään, miten monet vaikeudet pyrkivät suoranaisesti tukahduttamaan hyvätkin yritykset.

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen osakunnan uudessa painoasussaan toimitettu julkaisu on jälleen yksi todistus osakuntamme hyvästä, parempiin saavutuksiin pyrkivästä yrittämisen halusta. Sillä on nyt paremmat edellytykset saada äänensä kuuluviin laajemmillekin piireille. Ennenkaikkea se pääsee lähestymään kotiseutua ja siten yhdistämään sen nykyistä kiinteämmin yliopistoon ja sen tavoitteisiin. Sillä tämä on meille yhteistä: vakavan kypsymisen ja korkeamman tiedon kautta vapaaseen ja onnelliseen huomiseen.

Emännän ääni!

Käk-lehden aina valppailta toimittajilta ei tunnu jäävän mikään huomaamatta eikä unohtuvan mikään sana, joka viittaa mahdolliseen jutun saamiseen. Melko kauan onnistuin kiertämään Käen toimituksen, mutta eräänä kauniina päivänä päätin katsoen kiltin näköinen toimittaja tarttui kurkkuuni — vihan vimmoissaan olenkaan näkemättä ystävällistä tervehdykseni — ja vaati "ääntä". Minusta vaatimus on kyllä kohtuuton ottaen huomioon, että ihminen on ensin kuristettu puol'kuoliaaksi....

...Osakunnan toimintakauden alussa tehtiin hallituksen keskuudessa työnjako, — kuin hyvin organisoiduissa yhdistyksissä konsanaan. Tällöin tuli esille mm. paljon puhetta aiheuttanut viimevuotisen naistenkerhon tekemä ns. lahjoitus osakunnalle — niin, ja varsinkin sen toteuttaminen. Naistenkerhon päämäärä saneltiin selvästi — eikä ollutkaan kysymyksessä mikään päämäärä e h d o t u s . . . Taisivatpa tässä työnjaossa jotkut hallituksen herrat miesjäsenet jäädä nuolemaan sormiaan. Toivottavasti eivät olleet kateellisia kun tytöille uskottiin suurin työ. Mutta täytyy myöntää, että jos niin oli, niin äärettömän hyvin he osasivat peittää tunteensa, niin vilpittömältä tuntui heidän ilonsa ja luottamuksensa siihen, että tytöt selviytyisivät suurin piirtein ehjin nahoin.

Nyt on kuitenkin niin onnettomasti, että Osakunnan tytöt ovat kadoksissa aina silloin kun naistenkerhon pitäisi kokoontua. Kiinnostus on ilahduttavan suuri kerhoa kohtaan niinä aikoina, jolloin ei vielä ole ilmoitettu kokoontumisesta, mutta va-

litettavasti ei muulloin. Tämä ei tosin ole mitään uutta, niin on ollut aikaisempina-kin vuosina — mutta on merkillistä, ettei esim. nykyinen beaanipolvi ole kiinnostunut osakunnasta. Sille taas ei mahda mitään, ettei naistenkerhossa ole poikia, mitä jotkut ovat valittaneet.

Aivan murheellinen ei asia ole sentään, sillä muutamat osakunnan tyttölapset ovat uskollisesti kokoontuneet naistenkerhon merkeissä ja eräässä istunnossa syntyi ajatus lastenjuhlan järjestämisestä. Ajatus sinänsä ei suinkaan ollut uusi, sillä siitä on keskusteltu vuosikausia, mutta nyt päätettiin ryhtyä tuumasta toimeen — ja juhla syntyi — kiitos osakunnan poikien, jotka enemmän tai vähemmän innokkaasti olivat touhussa mukana — varsinkin ohjelman kokoonpanossa — muut järjestelytyöt jäivätkin civettärien huoleksi ja tehtäväksi ja puuhaa riitti enemmän kuin tarpeeksi.

Jos hermot joskus olivatkin pinnalla siihen aikaan, niin että jotkut osakuntalaiset kiersivät "naiskoplittit" kaukaa, (tulee tässä mieleen mm. isännän kauhistunut huudahdus, kun esitettiin joku tyttöjen toivomus hänelle: Onko se koko naiskopla siellä!) niin näin jälkeinpäin ajatellen koko puuha oli äärettömän mukaisaa. Lastenjuhlista on kai juttu toisaalla lehdessä, joten ei tässä yhteydessä enempää siitä.

Naistenkerho tulee kokoontumaan myös kevätpuolella jatkuvasti — toivottavasti paremmalla menestyksellä ja suuremmalla innolla. Toivoisin erityisesti, että myös beaanitytöt tulisivat mukaan tuomaan uusia ideoita.

Auttakaa asunnottomia

Savo-Karjalaisen Osakunnan matrikelin ker-
toman mukaan osakunnan jäsenmäärä kohoaa
578:an ylioppilaaseen. Näistä melkoinen määrä
on kotoisin Turusta tai lähiympäristöstä, mutta
valtaosa on "provinssista".

Jos aloitamme Turusta, on täältä 117 opiske-
lijaa suunnilleen. Näistä valtaosan muodostavat
karjalaiset evakko-opiskelijat. Ympäristöstä (siis
Raisio, Taivassalo, Piikkiö, Paimio, Karuna, My-
nämäki, Nousiainen, Lieto) on tullut 19 ylioppi-
lasta, Salosta ja sen lähiympäristöstä (Halikko,
Muurla, Perniö) 6, Loimaalta ja ympäristöstä
yhteensä 10, sekä Vammalasta ja Huittisista pari
opiskelijaa. Uudestakaupungista ja sen lähiympä-
ristöstä on tullut 11 henkilöä.

Pohjois-Karjala

Yllättävää on havaita, että Joensuusta on tul-
lut opiskelijoita kokonaista 37 kappaletta. Luku
on suurin maakunnan paikkakuntien kesken. Yhten-
ä syynä tähän laajaan eksansioon lienee osa-
kunnan tekemä maakuntakiertue, jonka jälkeen
nuoret ylioppilaat ovat yhä enemmän suunnan-
neet matkansa Turkuun.

Joensuun ympäristökunnista (Polvijärvi,
Kuusjärvi—Outokumpu, Liperi, Rääkkylä, Kitee,
Tuupovaara, Ilomantsi, Kiihtelysvaara, Värtsilä,
Juuka) on 23 opiskelijaa, sekä kahdesta Pohjois-
Karjalan kauppalasta, Lieksasta ja Nurmeksasta,
yhteensä 18 ylioppilasta.

Pohjois-Savo

Myös Pohjois-Savo on vahvasti edustettuna.
Kuopiosta on tullut 20 ylioppilasta, sekä ympäris-
tökunnista (Suonenjoki, Siilinjärvi, Leppävirta,
Muuruvesi, Pielavesi, Nilsii, Vesanto, Lapinlahti,
Vehmersalmi, Kaavi) 32.

Iisalmelaisia on tullut enteellinen luku: 13, sekä
ympäristökunnista (Vieremä, Sonkajärvi, Kiuru-
vesi, Keitele) 12 opiskelijaa.

Kajaanista, joka jo on laskettava Kainuuseen,
on osakuntaan kuuluvia vain 3.

Suur-Savo

Pieksämäeltä on tullut 17 opiskelijaa, sekä
ympäristökunnista (Hankasalmi, Virtasalmi) 5,
Varkaudesta taas on tullut 11, sekä ympäristöstä
(Jäppilästä, Kangaslampi, Heinävesi, Sorsakoski,
Joroinen, Rantasalmi) 10 opiskelijaa.

Mikkelistä on lähtenyt 10 opintielle Turkuun,
sekä ympäristöstä (Juva, Ristiina, Anttola, Hau-
kivuori, Sysmä) 7.

Savonlinnasta on tullut 15 ja ympäristöstä
(Kesälähti, Kerimäki, Sääminki) 10.

Etelä-Karjala ja Kymenlaakso

Ensimmäisenä kohteena on Lappeenranta,
josta on tullut 5, ja sen ympäristöstä (Lemi,
Luumäki, Suomenniemi) 3 ylioppilasta. Parikka-
lasta ja sen naapuripitäjästä Saarelta on 8 opis-
kelijaa.

Imatralta on lähtenyt 6, Haminasta ja Kot-
kasta sekä Kouvolasta yhteensä 19 opiskelijaa.
Viime mainittujen ympäristökunnista (Jaala, Kuu-
sankoski, Sippola, Vehkalahti, Miehikkälä, Inke-
roinen, Elimäki) on tullut 17.

Keski- ja Etelä-Suomi

Lahti, Heinola, Hämeenlinna, Tampere, Jy-
väskylä, sekä niiden ympäristökunnat (Jämsä,
Iittala, Sääksmäki, Mäntsälä, Vesilähti, Valkea-
koski, Toijala, Orivesi, Vaajakoski, Tikkakoski,
Laukaa, Keuruu jne.) ovat lähettäneet n. 23—
24 opiskelijaa. Näiden aikaisempi koti lienee
enimmäkseen ollut rajantakaisella alueella.

Joitakin opiskelijoita on tullut myös Pohjan-
maalta, esim. Haapajärveltä ja Pyhäjärveltä. Oul-
usta on tullut 5 ylioppilasta, sekä vielä pohjois-
empää nimittäin Rovaniemeltä on tullut 2 jä-
sentä osakuntaamme.

Edellä luetellut luvut ovat varsin karkeasti
otettuja, sekä paikkakuntien ryhmitykset melko
mielivaltaisia, mutta niidenkin perusteella voi-
daan päätellä, että karjalaisaines on osakunnas-
samme hallitsevana. Niinpä voidaan kaikki turku-
laiset laskea karjalaiseen heimoon kuuluvaksi,
samoin kuin muualta länsi-Suomesta tulleet opis-
kelijatkin. Pohjois-Karjalan edustus oli erittäin
vahva, joskin myös Pohjois-Savosta on runsaasti
ylioppilaita Turussa.

Opiskelijamäärä kasvaa — mistä asuntoja?

Turun Yliopiston opiskelijamäärä kasvaa vuo-
si vuodelta ja samalla lisääntyy opiskelijoiden
asunnon tarve. Tähän asti asuntoja on tosin riit-
tänyt, mutta esim. viime syksynä jo ilmeni va-
jasta asuntotarjouksissa.

Selvää on, että asuntotilanteen kiristyessä tu-
lee ylioppilaiden omiin asuntotiloihin pyrkijöitä
entistä enemmän. Nykyisellään joudutaan jo suu-
ri osa käännettämään tyhjin toimin pois ja kui-
tenkin ovat tutkimukset osoittaneet, että juuri
ylioppilasasuntolat tarjoavat parhaat mahdolli-
set edellytykset opintojen suorittamiseen täydell-
lä teholla.

Turun Yliopiston Ylioppilaskunnan asuntoloi-
hin sopii kaikkiaan 380 asukasta, joista on n. 90
savo-karjalaista, eli n. 17 % koko osakunnan jä-
senmäärästä ja n. 24 % kaikista asuntolan asuk-
kaista.

Vaakunaa

Tietämämme mukaan asukkaiksi otetaan kustakin osakunnasta suhteellinen määrä jäsenluokun nähden, joten osakuntamme ei ole voinut saada enempää paikkoja.

Nyt on kuitenkin ilmeistä, että juuri meille Savo-Karjalaisille, jotka tulemme kaukaa, emmekä pääse kuin pari kolme kertaa lukuvuodessa käymään kotonamme, on erittäin tärkeätä saada "mukavuuksilla" varustetut asunnot. "Mukavuuksiksi" voidaan laskea keittomahdollisuus, sekä mahdollisuus pestä pyykkinsä, käydä kylvyssä jne., joten vaatimukset eivät ole korkeinta luokkaa. Kuitenkin näistä voidaan jäädä paitsi, jos asutaan "kaupungilla".

Varsin vaikea on tilanne opiskelijapariskuntien kohdalla. Nykyisellään ylioppilastaloissa on aviopariasuntoja n. 20, mikä määrä ei ole läheskään riittävä. Jotta tilanne edes hiukan korjautuisi, on Ylioppilaskunta päättänyt ryhtyä ns. IV:n rakennusvaiheen toteuttamiseen.

Auttakaa rakentajia

— Neljännen rakennusvaiheen loppuunsaorittaminen vaatii rahaa. Arava- ja pankkilainat muodostavat suuren osan rahoituksesta, mutta kun kustannusarvio kohoaa n. 140 milj. markkaan, on selvää, että ylioppilaskunta joutuu turvautumaan keräykseen." Näin kertoi pääsihteeri Jukka Rissanen KÄELLE.

"Keräyksen kohteiksi on valittu suuret liikelaitokset ym. vastaavat, ja näiltä suorittaa keräyksen ylioppilaskunta. Mutta kiinteistöjenhoitolautakunta on kääntynyt osakuntien puoleen, jotta nämä osaltaan auttaisivat tässä kampanjassa," jatkaa pääsihteeri Rissanen.

"Osakunnat valitsevat keskuudestaan ns. keräyspäälliköt, jotka huolehtivat keräyksen suorittamisesta oman maakuntansa kunnissa. Osakunnat hyötyvät varsin paljon näistä keräyksistä ja voivat näin hankkia kalustusta omiin huoneistoihinsa jne.", totesi pääsihteeri Rissanen lopuksi.

Tähän uuteen asuntolaan tulee kaikkiaan 46 asuntoa, joista n. 30 on yhden hengen huoneita ja n. 16 aviopareille tarkoitettuja yksioita. Tällöin helpottuu tilanne perheellisten kohdalla melkoisesti.

Nyt siis jääme odottamaan maakunnan tukea yrityksellemme, joka onnistuessaan ja tullessaan loppuunsaoritetuksi, helpottaa monin tavoin opiskeluamme, jossa juuri kunnolliset asunnot ovat ratkaisevana tekijänä. Vetoamme kotikuntiiimme, josta tuleva pienikin apu otetaan kiitollisina vastaan.

Tahdottehan tukea meitä, jotka useimmat ponnistelemme vaikeissa taloudellisissa oloissa päämääräämme!

— MK —

KÄEN toimituskunta kokoontui päivänä muutamana alakabinetin palaverin pitoon. Kun joukkoa odoteltiin saapuvaksi, kiintyi huomio kabinetin seinillä riippuviin eri kuntien vaakunoihin. Ne ovat "kalustavia" ja luovat kotiseuturakkautta ym. civisten mieliin. Merkittävää kuitenkin on, ettei yhtään savolaista tai karjalaista kuntaa ole edustettuna ja kuitenkin tietävästi noin 140:stä kunnasta on jäseniä Savo-Karjalaisessa Osakunnassa.

Tämän jutun tarkoituksena ei ole ruoskia ketään mistään, sillä osakunnan toimivien henkilöiden luku rajoittuu tunnetusti pariin, kolmeen-kymmeneen henkeen, jotka eivät ehdi huolehtia kaikesta yhtäaikaan. Toiseksi on myös oman osakuntahuoneiston puuttuminen varmaan ollut syytä siihen, ettei vaakunoiden ja viirien hankkimisesta ole huolehdittu.

Ensi syksynä kuitenkin tilanne helpottuu osakuntahuoneiston kohdalla. Syksyyn on tosin aikaa, mutta siitä huolimatta olisi jo hiukan ajateltava sen sisustamista, jossa yhden osan, toivottavasti, muodostavat juuri kuntien vaakunat.

Tietävästi osakunnan hallussa on kaksi viiriä, nimittäin Lappeenrannan kaupungin sekä Kurkijoen kunnan. Savo-Karjalaisten olisi kahta suuremmalla syyllä yritettävä hankkia kuntiensä symboleja, koska monesta kunnasta ei enää muuta ole jäljelläkään (esim. juuri Kurkijoki). Toivottavaa on, että asiasta keskusteltaisiin lähemmin ns. pomoportaassa. Vielä toivottavampaa olisi, että sanoista ryhdyttäisiin tekoihin. Tuskinpa hankintakustannukset nousevat ylivoimaisen suuriksi, jos vain joku ottaa huolehtiakseen "kerjuukirjeiden" lähettämisestä eri kunnille. Myös beaanien tunnetusti auttavaa joukkoa voitaisiin käyttää tässä asiassa hyödyksi esim. niin, että nyt pääsiäislomalla eri kunnista olevat soittaisivat kunnanjohtajille tai -sihteereille ja esittäisivät vaakunapyynnön.

Kuten sanottua, syksyyn on aikaa. Tämä aika on käytettävä hyväkseen ja hankittava "seinänkoristeita"! — MK

VAPAAUS

*Ryhdyn sotaan keskinkertaisuutta vastaan.
Itse olen pahin viholliseni,
en parempi muita.*

*Sanani: olette miekat,
jotka minua haavoitatte.*

*Marssitan joukkoani niitä vastaan,
jotka saarnaavat vapaudesta,
sanan, uskonnon, isänmaan
ja taiteen vapaudesta.*

*Vapaus on harhakuva,
vapaus on kangastus aavikolla,
vapaus on erämaan kuivunut lähde.*

*Monenkaltaiset orjat
kuolevat vapauden harhan tähden.*

Näe tämä:

*Sanan vapaudesta puhuvat ne, jotka
pelkäävät sinun puhuvan.*

*Uskonnon vapaudesta saarnaavat ne, jotka
innokkaimmin taktovat sinua
riveihinsä.*

*Isänmaan vapaudesta haastavat ne, jotka
haaveilevat vallasta.*

Näe tämä:

Vapaus on pakkopaita.

*Monet rakentavat tuulentupia ajatuksen
vapaudesta muistamatta sitä, että
vuosituhannet ovat rakentaneet
sanoista ajatukselle vankilan.*

Ajatus on häkkilintu.

Näe tämä:

*Taiteen vapauteen pakenevat monet
rakentaakseen linnoituksen
todellisuutta vastaan, jota eivät tunne.*

Taide on oljenkorsi.

Sanani on tämä:

*On lähdeittävä sotaan,
on ryhdyttävä taisteluun
vapauden vääriä oppeja vastaan.*

Monenkaltaiset orjat

*ovat kuolleet vapauden harhan tähden,
tukehtuneet vapauden korkean tyrannin
alle.*

*Vain yhden vapauden vuoksi
elämän,
vain yhtä tyrannia vastaan,
kuolemaa.*

REALISMIN VALTAVIRTA

Merkittävän usein on valtiollisessa ja yhteiskunnallisessa elämässämme viime aikoina tähdennetty realistisen katsomustavan vaatimusta. Tarkemmin käsitettä selittämättä vedotaan yhä uudelleen siihen, että realistinen näkemys on ainoa keino sekavien olojemme selvittämiseksi. Realismi näyttäytyy sitten tehdyissä ratkaisuis-
sa mitä moninaisimmissa muodoissa, joten peruskäsite sotkeutuu sekavien asioiden verkkoon.

Kuitenkin voidaan erilaisilla kulttuurin aloilla havaita merkkejä siitä, että tietoinen asiallinen katsomustapa on tuottanut tuloksia. Ulkopoliittikkamme on sotien jälkeen muuttanut huomattavasti suuntaansa, lähinnä siksi että on tahdottu tunnustaa tietyt maantieteellisistä sijainnistamme johtuvat tosiasiat. Sisäpolitiikkamme on suuntautunut lähinnä tulojakopulmien ratkaisuun ja taloudellisen ajattelun tervehdyttämiseen teollistamissuunnitelmia laatimalla, joka on todistus perustavaa laatua olevien taloudellisten tosiasioiden hyväksymisestä.

Valtiollisen ja yhteiskunnallisen kehityksen yleistä suuntaa näyttää ohjaavan tietty realistinen asennoituminen, mutta niiden taustalla on koko joukko ilmiöitä, joita vain vaivoon voidaan sovitaa kehittyvän yhteiskunnan puitteisiin. Nämä ilmiöt tunnetaan parhaiten siitä, että kiistaa niiden ympärillä käydään jatkuvasti. Varsin oireellista on mm. se, että kirkko ja sen asema on jatkuvasti kiistanalainen kysymys yhteiskunnallisessa kentässä.

Kaikilla yhteiskunnallisilla laitoksilla on taipumus tullessaan yli-ikäiseksi muodostua jonkinlaisiksi kasvannaisiksi, kiusallisiksi lisäkkeiksi yhteiskunnan kupeeseen. Viime vuosikymmeninä on monia tällaisia laitoksia — varsinkin sosiaalihuollon kehittyessä — lakkautettu tai ne ovat kokeneet perinpohjaisia muutoksia. Tämä on ollut varsin luonnollista siitä syystä, että mainitut laitokset eivät enää ole vastanneet tarkoitustaan.

Kirkon kysymyksiä pohdittaessa on tilanne kuitenkin sikäli arkaluontoinen, että jokainen kirkkoa arvostelevaan ryhtyvä maallikko leimataan välittömästi kirkon piirissä kerettiläiseksi. Realistista tai asiallista katsomustapaa on melkein mahdotonta soveltaa alueella, missä tunnepitoisella traditiolla on yhä vahva jalansija. Epäilen kuitenkin, että kirkolla on puolustettavanaan tradition lisäksi monia muita maallisempia etuja, joista kirkollisveroiksi muuttuneet kymmenykset ovat tärkeimmät.

Viime aikoina kirkkoon kohdistettu arvostelu on kuitenkin saanut aikaan sen, että kirkon piirissä on kiireesti ryhdytty uudelleen arvioimaan tilannetta. On ryhdytty pelastamaan sitä mitä pelastettavissa on, ja pelastustöihin käydään myös uudenaikaisin välinein. Siitä huolimatta

tuntuu siltä, että sairasta eivät lääkkeet enää paranna, vaan on suoritettava suuri leikkaus.

Muutamien ennakkoluulottomien kirkonmiesten uudistustoimenpiteet ovat vaikuttaneet kahtaalle: Toisaalta nähdään elpymistä seurakunnallisessa toiminnassa, mutta toisaalta ilmenee hajaannusta kirkon omissa riveissä. Amerikkalais-tyylinen kirkon palstaviljely on saanut vastaansa kirkon vanhoillisten kaartin, joten uudistajien on käytävä sotaa kahdella rintamalla. Tuntuu myöskin siltä, että uudistajat harrastavat vain pinta-muokkausta.

Kirkko on epäilemättä joutumassa vaaralliseen kriisikauteen, missä vanhat konstit eivät ole sen parempia kuin pussillinen uusia. Enää eivät riitä kirkkoa hengissä pitämään myöskään monet herätysliikkeet, jotka vuosikymmeniä ovat tuoneet uutta verta kirkon vainioille. Silloin on tarpeen perinpohjainen uudistus, joka kyntää tarpeeksi syvältä.

Yhä useammin esiintyy myös kulttuurikeskustelussa realismin vaatimuksen ohella käsite atomiaika. Kysytäänpä tässä yhteydessä: Millainen on atomiajan kirkko?

Vastaukseksi saamme aforismiluontoisen: TYHJÄ.

Tänä realismin läpimurtokautena olisi kirkon ensinnä kiinnitettävä huomionsa tähän perustavaa laatua olevaan ongelmaan ja ryhdyttävä etsimään sen syyt. Sen sijaan että pyritään yksinomaan oman ja kirkon taloudellisen aseman turvaamiseen, olisi kiireesti alettava karsia kirkosta sen aatteellista epärealistista ainesta. Kirkon ja papiston asema yhteiskunnassa riippuu loppujen lopuksi sen kannattajista, joiden rivit vuosi vuodelta vähenevät.

Sensijaan ottamatta lainkaan huomioon realistisia tosiasioita kirkko toimii tavalla, joka ei voi olla herättämättä ihmetystä. Tässä mielessä muodostavat uudet kirkkorakennukset, nuo tyhjäät monumentit, vertaansa vailla olevan näyteen siitä, miten epäajanmukainen kirkko todella on. Kun kaikkialla todetaan yksimielisesti, miten vaikeata ihmisiä on saada kirkkoon, todistavat uudet kirkkorakennukset yksinomaan harhautuneesta ajattelusta.

Kun kirkonkin piirissä todetaan, että uudistukset eri tahoilla ovat tarpeen, on ihmeteltävä uudistusten toteuttamista. Atomikauden ihmisen uskonnollista tarvetta ei varmasti tyydytä moderni arkkitehtuuri; uudistusten on mentävä sanaan saakka eikä pysähdyttävä seinin. Maailmankuvassamme tapahtunut muutos edellyttää syvempää työvälinettä kuin rapparinkauhaa, se edellyttää kirkon piirissä todellista profetaan sauvaa.

Uskonpuhdistus alkaa olla tarpeen.

LASTENJUHLIEN TIIMOILTA:

*Kypron kuningas hoveineen osakunnan Lastenjuh'assa 22. 11. 1959. Kuvassa oikealta Veikko Huo-
lila, Tapani Ojasalo, Eeva Tenhunen, Seppo Knuutinen, Liisa Väkiparta, Heikki
Puhakka, Jorma Ranta, Ritva Auvinen. Etureivissä oikealta Arja Nerikko, Pentti Ras-
ta, Pirkko-Liisa Helle, Eila Pulli sekä Erkki Reponen.*

Mikäli "Aku Ankkojen" ja "Nakke Nakutajien" leikkely on jonkinlainen todistus lapsekkuudesta, on osakunnassa joitakin varsin naiveja henkilöitä. Nimitäin ne tytöt, jotka valmistivat lastenjuhlaan pääsyliput. He heiluivat yötä päivää sakset käsissä ja leikkelivät silmät kiiluen mainittuja lehtiä, erikoisesti Sylvesteri tuntui olevan suosikkipoika, joka koristikin sitten kaikkein huolellisimmin tehtyjä lippuja.

Naistoimikunta kun otti ja päätti järjestää lastenjuhlat — ja myöskin järjesti ne 22. 11. 1959. (Eläköön kaikki maailman naiset!) Ohjelma oli taatusti kotimainen, koottu kokonaan Topeliuksen tuotannosta. Erikoisesti siitä on huomattava esitetty satunäytelmä "Lintu Sinen", joka sivumennen sanottuna uhkasi tiettyyn järjestelyvaiheeseen tullessa olla juhlien ainokainen ohjelma numero. Näytelmän esityskuntoon saamiseen vaikutti ratkaisevasti se, että puuhaan

ryhdyttiin silloin, kun oltiin vielä innostuneita asiasta. Ja kun oli kerran alkuun päästy, niin ei kehdattu jättää kesken, olisivat toiset kenties sanoneet jotain... Esittäviä kykyjä löytyi kumasti ja joskus sattui sellainenkin ihme, että kaikki näyttelijät olivat yhtäaikaan läsnä harjoituksissa. (Ehdottomana häittäpuolena on todettava Kunnan huoneistotilojen puute, eikä tapah-
tunut yhden kerran, että "Operaatio Varis" joutui toteamaan, ettei oo tilaa, missä lausua Topeliuksen kuolemattomia säkeitä.)

Erikoisesti Sysiksen osa tuntui olevan suosiossa, mahtokohan johtua siitä, että eräessä kohtaa roolia oli seuraava selventävä lause: "Sysis koettaa paeta kirku en." Noituminen taisi muutenkin olla korkeassa kurssissa. Yleensä jokainen osasi suorastaan kiitettävästi toisen osan ulkoa, joten harrastus oli mitä melkoisin. Joka tapauksessa määräpäivänä kaikki osasivat

osansa, vaikka loppujen lopuksi ei kenraaliharjoituksia ehditty pitää, koska ei saatukaan ylimääräistä raakaa voimaa, vaan Thalian palvelijoiden oli itsensä pystytettävä kulissit. Tuli ihan mieleen Shakespearen ajat. Vaatetus oli yleensä ottaen omintakeinen (vai pitäisikö sanoa — takainen), etenkin tyttöjen kohdalla. He liihoittelivat lavalle aamutakeissa, yöpaidoissa, alushameissa jne., mikä tietysti oli aika säädytöntä, mutta tässä tapauksessa aatteen takia kannattavaa. Lastenjuhla-aatteen on jalo aate, vai mitä?

Oivallisesti (nimittäin omasta mielestämme) esitettyä "Lintu Sinistä" kehystivät civis Aila Lehtosen suunnittelema lavastus ja civis Heikki Joukion säestys, joita ilman esityksemme olisi ollut aika muotopuoli. Ei olisi ollut tornia, jonka taakse kuningatar ja Magnipani menivät vaanimaan kaksi ylimääräistä kertaa (nimittäin plaraamaan tekstiä), samoin kuin Hessu soitti pianoa sopivan kovaa, kun hoviväki aikoi laulaa loppulaulun päin seinää.

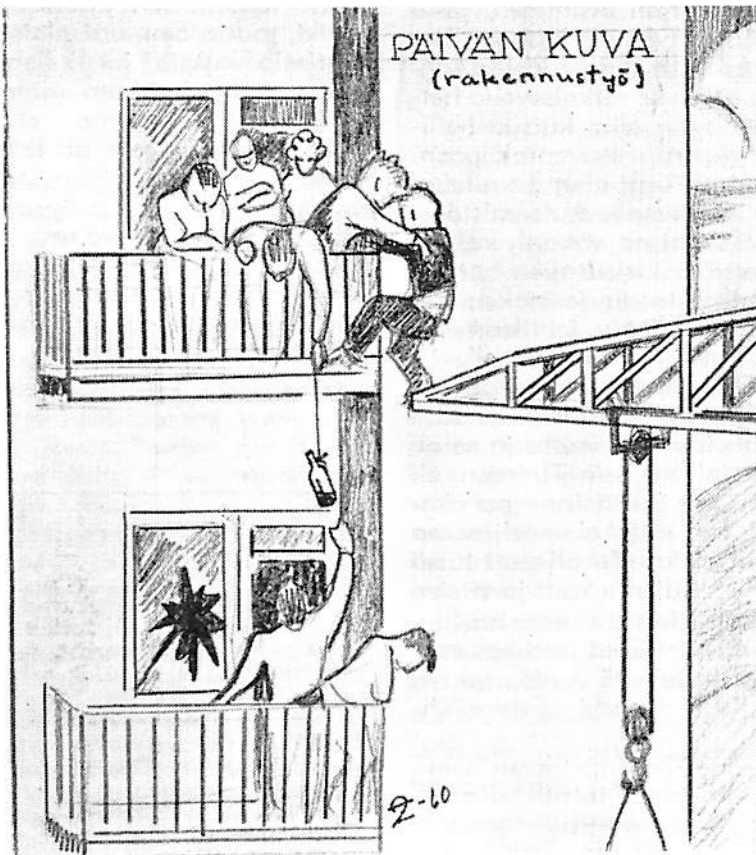
Tosin joidenkin keskittymistä pelkästään taiteeseen haittasi se, että, sanoisimmeko, lastenjuhlien ns. ekonominen puoli lepäsi heidän harjoillaan. Mutta esim. paperihattujen tekeminen kasvattaa luonnetta, ainakin silloin, kun liimaa tarttui väärälle puolelle hatuntekelettä ja krepipaperi todetaan silputun miljooniksi eri kapaleiksi, joilla ei ole mitään virkaa. Jalo harastus se paperihattujen tekeminen. (Ja oikeastaan aika hauska näin jälkepäin ajatellen.) Kaikista hankaluuksista huolimatta pikkuväki onki hartaasti 22. 11. ja sai paperihattuja, karmellejä ja muuta mukavaa.

Luulisinpa, että monet lastenjuhlatouhuissa mukanaolleet muistavat ikuisesti sanat:

"Neula katkes, onkos nähty..."

"Juu ja muistakaa, että Hessu soittaa ensteks' pianolla vähän musiikkia ja te ompelette (omelkaa!) ja sitten kun..."

P.S. Kuka saisi pumpatuksi henkiin näytelmäkerhon, joka antoi todistuksen olemassaoltaan "Lintu Sinisen" muodossa? — Liila —

Kuinka KÄK syntyy

Tuskinpa kukaan tulee ajatelleeksi kuinka monta karvasta hikitippaa toimituskunta onkaan vuodattanut synnyttäessään KÄKEÄ. Näin on ollut ennen meitä ja näin tulee jatkumaan vielä meidän jälkeemme. Lohdutus on laiha, mutta jonkinmoinen kuitenkin. Meillä ei ole apunamme STT:tä ja UPIA ja muita suuria lähteitä. KÄK täytyy k e k s i ä! — Sen se on kyllä näköinenkin, voi joku happamasti tuumia. Mutta rannalla on niin helppo olla viisas, kun meillä hukkuksikuolema naapurina uhkaa. . .

Kaikessa karuudessaan KÄEN vaiheet ovat suurin piirtein seuraavanlaiset:

Ns. kokoavan työn aikana toimituskunta hikipäässä miettii mistä päin voisi ryhtyä etsimään uhria, joka kirjoittaisi jotain vakavaa osakunnasta ja sen tehtävästä. Toinen vaihe on vitsikirjan etsiminen, josta välipaloiksi voitaisiin työntää kaskua. Tietysti koko toimituskunta nauraa kirjan kanteesta kanteen ja sitten se ratkaisevalla hetkellä katoaa, jolloin on aika kutsua hallituksen jäsenet kaskujenkerrontakilpaan. Näyttämönä on tavallisesti ollut Tornitalon alakerta. Tosin ihmeempää kutsumista ei ole tarvittu, sillä juuri ns. vahanlyöntivaiheessa, joka koettelee kirjoittajien hermoja muutenkin sekä nostaa korjauslakan mekin maksimiin, kerääntyy joutilaan näköistä joukkoa "synnytyshuoneeseen" vitseillään muka helpottamaan työn touhua. Näin siis monistetun lehden aikoina. Kun vahat olivat kutakuinkin kunnossa ja ne oli viety "painopaikalle" melkein Turkuun, eli Naantaliin, tuli sieltä lakooninen puhelinsoitto, josta kävi ilmi, että kolmeneljäsosaa vahoista oli kelvottomia. Tavallisesti tässä vaiheessa lisättiin juttujen lukua, ja vitsien määrää, jolloin puolestaan entisistä juutuista saattoi jäädä elintärkeä puolikas epähuomiossa pois. Ihmeellistä kyllä, syksyn Seniorijuhla — KÄK ilmestyi Seniorijuhlaan.

Oma luku sinänsä on ilmoitusten hankkiminen, jolloin työnnetään tuleen kovakorvaisin ja paksunahkaisin yksilö toimituskunnan joukosta. Tämä sen vuoksi, että

monissa liikkeissä ennakkosuojausautuminen on ilmoitushankkijan varalta verraten tarkkaan loppuunsaoritettu, joten rohkeutta tarvitaan tavallista enemmän.

Nyt kun lehti painetaan on vahanlyönti jäänyt pois, mutta toimituskunnan eteen on kirjapainosta lähetetty äärettömän virallisennäköinen lista, jossa vilisee petit antikvaa ja intervallivälejä laihoihin otsakkeihin ja lihavin välilyönneihin. Ota niistä selvä! Toimituskunta siis kasaa juttuja ja saatuaan niitä tarpeellisen määrän pistää ne pakettiin ja lähettää Kuopioon, jossa alkaa monimutkainen manööveri: teksti ladotaan kukin rivi omiksi levyikseen, sitten seuraa taitto, ts. "jutut" asetellaan haluttuun järjestykseen, sen jälkeen otetaan jos jonkinmoisia vedoksia, joista, häpeä kyllä ei kukaan toimituksen jäsenistä ole tarkkaan perillä, mutta ammattisalaisuudet ovat ammattisalaisuuksia, joten lienee parasta hypätä tämän teknillisen vaiheen yli!

Lopuksi toivomme, että kokonainen KÄK ilmestyy tänne puolelle Jokea, josta voimme sen jakaa äkkiä laajenneelle lukijakunnalle. Kuitenkin lienee parasta vielä tässä vaiheessa varovaisesti muistaa sananlaskua, joka sanoo: "Kuis käi sill pienel linnul, joka rupes sitä suurt munnaa tekemää!" Kuka tietää, vaikka "käiskii jotenii". — MK —

Nykyinen elintilamme

47 vaikuttavaa muotokuvaa tummalla seinällä... Kansamme sotahistoriaa 1600-luvulta lähtien. 4 m pitkät pitsiverhot, jotka eivät kestäisi helläkätisintäkään pyykkikonetta. Pohjanpuoleisessa nurkassa riutuva "saraheinä", jota englantilaiset laulutkaan eivät enää virvoita eloon. Elintila sinänsä suurenmoinen; kattoon on matkaa viisi metriä. Pölyä, joka verhoaa kaiken olevaisen universaaliseen alkuhämärään. Aivoissamme sitä on jo varsin runsaasti. Mikä tipahtikaan niskaamme vetäessämme venttiilin narusta? Tuhatvuotisen reunaornamentin osa. Jokin

romahti päällemme kylvyssä! Seinästä irronnut suihkuteline. Avatessamme laatikoita tapaavat hantaakit jäädä käteemme, mutta kiireesti takaisin vain kenenkään huomaamatta. — Missä pidetäänkään täällä sanomalehtiä? Tietenkin tuoleilla, jotka eivät kestä ompeluseuran tätejä. Aukinaisen mehupullon sortuminen seinään pudotti vuokraemäntämme hänelle ominaiselta Fanny-asteelta Ada-tuulelle. Seuraavassa selitämme eri asteita.

Vuokraemäntä voi olla mielentilansa puolesta a) Ada, b) Selma, c) Fanny-asteella, joka on näistä korkein ja päivänpaisteisinta mieltä osoittava. Jotkut sivistymättömät ovat jopa Iita ja Manta-asteella, joka viimeksimainittu merkitsee jo kovan tuulen varoitusta ja myrskyä avome-rellä.

Uskotteko kummituksiin? Äänet siirtyvät oudosti pitkin seinä. Kolme koputusta suuren könninkellon takana. Salaperäisiä askeleita salissa, ja ne pysähtyvät ovementa taakse. Viikkoa myöhemmin ilmenee, että on varastettu antiikkimaljakko.

Käy tosin rehellisempiäkin vieraita. Huuko, joka keskustelelee taiteesta ja tuo vuokraemännällemme tummanpunaisia ruusuja. Mieltämme kirvelee... Osaisimmehan sitä taiteesta mekin...

Astuessamme rappukäytävään tipahtelee sa-mettimyssyllemme sementtiä. Mikäli palaamme kaupasta limppu kainalossamme, kuuluu takanamme vihellystä ja sanat "jos vain lantilla leipää saa"... Käytävää restauroidaan renesanssi-kuntoon. Koristemaalari ja hänen veljensä kir-jailleivat seinä purjeveneillä ja amoriinikuvilla.

Valoa huoneeseemme saamme samovaarintyy-lisistä lampuista. Eräänlaista sähköistä säteilyä lähettää myöskin plastic, joka on ripustettu sei-nälle suuren rasvatähän peitoksi.

Saapuessamme väsyneenä kotiin illalla emme helposti löydä valonlähdettä. Painamme nappia. Kuuluu askeleita ja ärtyneet sanat: "Varför ringde ni?" jotka herättävät meidät pahimmasta horroksesta. Vain vuokraemäntämme.

— Mitähän olimmekaan painanut...

Nimim. Samovaarin varjossa

Urheiluohjaajan kuiskaus:

Osakuntien välinen kilpailu Sammon maljasta alkaa jo olla tämän lukuvuoden osalta loppupuolella. Jäljellä on enää vain lentopallisarjat sekä henkilökohtaisena, että viestinä järjestettävät hiihtokilpailut.

Oman osakuntamme panos tänä lukuvuonna on ollut odotettua laimeampaa, joka suurelta osalta johtunee siitä, että nuoret savokarjalaiset, beaanit, ovat kovin vähälukuisina osallistuneet kilpailutoimintaan, eivätkä vanhat parrat enää jaksa innostua joka alalla. Ei kai voitane väittää, että polvi olisi huonontunut, vaan asia lie-nee siten, että beaanit eivät viitsi, tai ehkäpä peräti eivät uskalla paljastaa omia urheilullisia kykyjään ja niin jäävät passiivisina syrjään kil-pailuista.

Osakuntamme arvoisat naiset eivät saa urheiluohjaajan taholta päänsilitystä, sillä osanottomme viimeisiin uintikilpailuihin on ollut lähes olematonta. Olisi todella aika tuoda esille kykyjänne myös urheilun alalla. Siihen teille tarjoutuu erinomainen tilaisuus pikapuolin hiihtokilpailuissa.

Haluamatta mitenkään arvostella Sammonmaljan kilpailua, tekee mieleni kuitenkin tuoda

esille seikka sellainen, että myös joukkueurheilussa, tässä yhteydessä lähinnä pallopeleissä, joukkue saa vain 7 pistettä, minkä myös jokainen henkilökohtaisen kilpailun paras saa. Lienee ilmeinen epäkohta tässä asiassa, varsinkin kun ajatellaan, että esim. 11 miestä pelaa kolme kertaa tunnin ottelun ja parhaimmassa tapauksessa saa osakunnalle vain ko. 7 pistettä, kun taas sen sijaan joku uimari tai juoksija saa vastaavan saaliin muutaman minuutin kestävästä, tosin ehkä kovinkin vaativasta suorituksesta. Ettei tällä nykyisellä pistejärjestelmällä kokonaan la-mautettaisi osakuntien palloharrastuksia, olisi kai syytä mahdollisimman pian korjata vallit-seva epäkohta.

Seuraavana tavoitteena urheilurintamalla ovat hiihtokilpailut. Jokaisen osakuntalaisen moraali-nen velvollisuus on mahdollisimman pian kohot-taa hiihtokuntonsa ja ilmoittaa nimensä urheilu-ohjaajalle, sillä tarkoituksenamme on ottaa huima loppupinnistys. Tästä osoituksena on jo jääpal-loilijoittemme hieman yllättäen saavuttama osa-kuntien välinen mestaruus.

HAASTATTELIimme . . . .

*Jokaiselle meistä on "oma koulu" maailman rakkain opinahjo, jonka rinnalla kaikki muut koulut vajoavat omaan mitättömyyteensä. Muistot koulusta, opettajista ja tovereista säilyvät elävinä mielessä läpi elämän. — Professori Tauno Nurmela on Viipurin klassillisen lyseon kasvattaja. Pyysimme professoria kertomaan omia koulumuistojaan ja niin saimme vaeltaa koulu-
poika Nurmelan kanssa vuosikymmenien takaisessa Viipurissa.*

— Eihän muita kouluja oikeastaan voi kouluiksi sanoakaan, virkahti haastateltavamme huumorinvälke silmäkulmassaan. Viipurin klassillinen lyseo oli hyvin traditionaalinen koulu. Sen opettajakateederien takana ei koskaan nähty naisopettajaa ja miesopettajienkin keski-ikä kipuusi yli 60 vuoden.

— Ensimmäinen kouluvuoteni lyseossa sattui Suomen historian ratkaisuvuosiin, tulin kouluun nimittäin vuonna 1917. Kotipitäjästäni Lappeelta on n. 40 km:n matka Viipuriin. Asuin ensimmäisen luokan ajan kotona. Aamuisin oli herätys klo 6 ja sitten kipin kapin junalle. Ensimmäinen luokka jäi kovin repaleiseksi — suurlakon ym. levottomuuksien vuoksi. Koulunkäynti katkesi jo syksyllä ja sitten jälleen tammikuussa. Silloin alkoi koululaisille oikea intiaanielämä. Maassamme elettiin varsin järkyttävää aikaa, vaikka eihän sitä silloin täysin käsittänyt.

II luokalle pääsi I luokan joulutodistuksen perusteella. En minä luokalle jäänyt, vaikka taisinkin olla opettajien mielestä laiska oppilas. Syksyllä 1918 muutin myös asumaan Viipuriin, josta isäni osti osakkeen kouluboxiksi.

Opettajille arvosanaksi laudatur

— Entäpä opettajat? Millaisia muistoja heistä on jäänyt mieleenne?

— Koulussani oli useita sellaisia opettajia, jotka todella jäivät oppilaan mieleen. Ei sentähden, että he olisivat olleet nykyisen pedagogiikan mielestä loistavia opettajia — sen mukaan moni olisi saanut arvosanaksi improbatur — mutta minä annan heille arvosanaksi laudatur. En ole koskaan voinut hyväksyä kaavamaista pedagogiikkaa.

— Monet opettajista olivat laajemmaltikin tunnettuja miehiä. Latinanopettajamme oli A. H. Salenius, josta myöhemmin tuli Helsingin Yliopiston kreikankielen professori. Hän oli maailmankuulu myöhäislatinan tutkija, intohimoinen

sohilas ja metsästäjä, joka nautti poikien jakamatonta kunnioitusta.

— Kaikkien muitten opettajien yläpuolelle kohosi tietenkin rehtori — suomen ja historian opettaja — Antti Helander. Hänen arvovaltansa ei ainakaan perustunut ulkomuotoon, sillä hän oli silmiinpistävä pieni mies. Hän oli kansallisromantikko, jonka mielestä Suomen kirjallisuudessa ei Kalevalan ja Aleksis Kiven teosten jälkeen ollut ilmestynyt mitään erikoisempaa. Rehtori yhdisti opetukseensa äärettömän itsekurin ja spartalaisen ankaruuden, jota aina lievensi huumori — tosin varsin omalaatuinen ja joskus jopa karkeakin. Esimerkkinä eräs rehtorin ja oppilaan keskustelu. Oppilas X oli ollut sairauden takia koulusta poissa ja se oli rehtorin mielestä kerrassaan kauheata, sillä hänen sanojensa mukaan oli koulussa kuoleminen luvallista, mutta sairastaminen ei. Sukeutui seuraava keskustelu:

Oppilas X: Minulla oli kuumetta.

Rehtori: Mistä se tiesi, että sillä oli kuumetta?

Oppilas X: Katsoin kuumemittarista.

Rehtori: Vain niin. Mutta jos olisi särkenyt sen termometrin, niin sillä ei olisi ollut kuumetta.

OPISKELIJOILLE EDULLISINA RUOKAILUPAIKKOINA

suosittelemme viihtyisiä baarejamme, joissa tarjoillaan

— maukkaita annoksia — hyvää kahvia
— herkullisia leivonnaisia — raikkaita virvokkeita

TERVETULO!

BAARI KRISTIINA Kristiinankatu 8

EERIKIN BAARI Eerikinkatu 20

KERTTULIN RUOKASALIT Kerttulinkatu 8

URHEILUTALON BAARI Pyrkivän urheilutalo

Osuusliike TARMOLA

Antin idealismista ja isänmaallisuudesta antaa mainion kuvan seuraava tapaus. Vastikään kuollut maisteri Toivo Pohjakallio oli VI luokalla syksyllä 1917. Joulutodistuksessa hänellä oli kaksi nelosta, jotka hän jätti suorittamatta. Sensijaan hän osallistui siihen aikaan legendariseen Patterinmäen valtauksen vähän ennen Viipurin lopullista valtausta.

Koska luokalta siirtäminen tapahtui silloin joulutodistuksen perusteella, luuli "Poka" ilman muuta jääneensä luokalle ja meni seuraavana syksynä istumaan VI luokkaan. Kun Antti tuli keräämään todistuksia, tiukkasi hän ankarassa äänensävyssä, mitä "Poka" teki VI luokassa. Hätäntynyt "Poka" selitti jättäneensä ehdot suorittamatta. Silloin Antti huusi: Ei määräys sinua koske. Sinä suoritit ehtosi Patterinmäen valleilla. — Tällainen on mielestäni pedagogiikkaa, jota ei aina opita kasvatusopin oppikirjoista.

"Ammattitollottajat"

— Koulumme pojat kuuluivat alemmilla luokilla partioon ja lukioasteella suojeluskuntaan, joka monelta vaati hyvinkin suuria ponnistuksia. Muistan itsekin kuuluneeni suojeluskuntaan VI luokalta lähtien.

— Ehkä elävimmän muistuu mieleeni kuuluiseni erääseen "kerhoon" jonka nimi oli "Ammattitollottajat". Se kokoontui milloin milläkin pihalla, mutta ainakin kerran kuussa pidettiin juhlallisempi kokous sisällä. Tällaiseen kokoukseen ilmestyi aina uusi numero "Ammattitollottajien Tietosanomia". Sen päätoimittaja on nykyisin apteekkari ja toimitussihteeri vaikuttaa Turussa everstinä.

— Mihin tuo kerhon hauska nimi viittasi?

— Se viittasi jäsentensä haluun seurata valpaasti aikansa tapahtumia ja samaa halua he

LAVA

*Pearly Pink.
Cherry Pink
and Apple Blossom White
trumpetin räikeä tatuointi
käden liike
jalan rytmi
vartalon sulautunut kaari
ja ulos:
valitse huolessa
valitse Life.*

SPITAALINEN

*En mitään.
Haavat auki
märkkää vuotavat.
En mitään.
Silmät sokeat lasittuneet.
Tuokaa käärinliinat
valkeat hohtavat
puhtautta tuoksuvat.*

DAGEN EFTER

*Raukea on aamu
mäntyjen mitätön hymy
häpeily.
Auringon
väsynyt esiintymishalu
punehtuu taivaanrantaan.*

Aune Tarnanen

käsitykseni mukaan ovat osoittaneet myöhemässä elämässäänkin.

— Ja lopuksi. En halua millään tavalla erikoisesti kehua entistä kouluani, mutta kai se hyvä oli, koska sen entiset oppilaat ovat miehittäneet Suomen kaikki korkeimmat virat kulttuurielämän aloilla.

— Pirkko-Liisa Summa

Kirje lapsenmielisille

Hei!

Yllätyt varmaan iloisesti, kun saat minulta kirjeen — tuntemattomalta, mutta sittenkin tutulta. En ole kirjoittanut Sinulle aikaisemmin, koska en ole oikein tarkkaan tiennyt, missä asut. Aivan äskettäin sain kuitenkin sattumalta osoitteesi ja niinpä päätin vihdoinkin toteuttaa jo kauan aikaa mietityn haaveeni.

— Mitä? — Kukako minä olen? Etkö tunne minua? — Voi hyvä ihminen — olenhan nähnyt Sinut monta kertaa ja jutellutkin kanssosi. Niin. Lapsenmielinenhän minäkin ole. Ja oikein tuplasellinen. Ei tämä ominaisuuteni ole yksistään minun huomaamani, vaan ovat sen jo toisetkin tunnustaneet. On minulla siitä erittäin hyviä todistuksiakin.

— Ensinnäkin: Minulla on aina silloin tällöin tapana puhua yksin. Mitä vain ja missä vain. En kai muuten tietäisikään tästä hyveestäni, ellei minua olisi joskus yllätetty sangen epähienotunteisesti. Ja minulla on sellainen tunne, että noilla yllättäjillä on vähän sekavat ajatukset persoonastani, mutta ei se haittaa. Näine ominaisuuksinani olen perheeni täydellinen jäsen, sillä eräällä toisellakin "meikälaisellä" on hyvät puhumisenlahjat. Jääköön sanomatta kenellä. Joskus iltahämärissä ja hiljaisuudessa saattaa näet kuulua rupattelua toisestakin huoneesta eikä yksin minun.

— "Hullu perhe" sanot Sinä. —

"Heh heh, — juu", sanon minä. —

Jos sinäkin olet tullut joskus sanoneeksi jotakin itseksesi ja kauhistunut jälkeensä asiaa, niin minulla on sinulle varattuna oikein lohduttava lause. Nim: Yksinpuhelu on alkavan höpöryyden ensimmäinen vakava (huom!) oire!

Toisena todistuksena lapsenmielisyydestäni on se, että pidän tavanomaisesti karhunnalleista. Tietysti leikkinalleista, oikeista en varmaan uskaltaisi pitää. Viime jouluaattona sain isältä ja äidiltä sellaisen. Tumman ja tulisen. Sillä on yllään punaruutuiset pillipöksyt, joissa on takatasku tupakkilootaa varten sekä melkein lätässä oleva lippalakki. Ja tanssiakin se osaa: polkkaa, jenkkaa, valssia ym. ei latinalais-amerikkalaisia tansseja. Puhumista se ei paljon harasta, sanoo vain: "Pon suur!" Mutta niinpä se onkin minulle, yksinpuhujalle mainio toveri.

— Joo — En minä viitsi enää itsestäni kirjoittaa. Pitäähän Sinullekin jäädä hiukan aivotyötä. Ei ole hyvä saada kaikkea valmiiksi pureskeltuna, vaikka tämän verran onkin kohtuullista kertoa näin ensitapaamisessa. — Nyt onkin sitten hyvä siirtyä toiseen aiheeseen ja kertoa hiukan maaliskuusta, ja kissoista. Minä nimittäin pidän maaliskuusta ja kissakonserteista. Olen kerran viettänyt unohtumattoman illan ikkunassani roikkuen. Ja voi minkä taiteellisen elämyksen koin! Musiikki alkoi matalana, hiljaisena hyminänä, joka vähitellen valloitti kuulijan. Laulu voimistui vähitellen ja soi duurissa lopulta kuin hopeanhieno tiuku. Toinen esilaulajista vastasi laulamalla tempossa ja jossakin kuului kuoron alakuloinen säestys. Tässä vaiheessa olin jo niin hurmiossa, että olin pudota ikkunasta, ja jos minulla olisi ollut saatavissani ruusuja, niin varmaan olisin ojentanut ne suurta kunnioitusta tuntien esiintyjille. Tämän hurmioni sekoitti kuitenkin tuon kamalan veljeni kamala ja pakanallinen ja hurja naurunhörhöytys viereisessä ikkunassa. Ei raukka osannut eläytyä taiteeseen, mutta hän ei olekaan musikaalinen — ei edes pennin vertaa! —

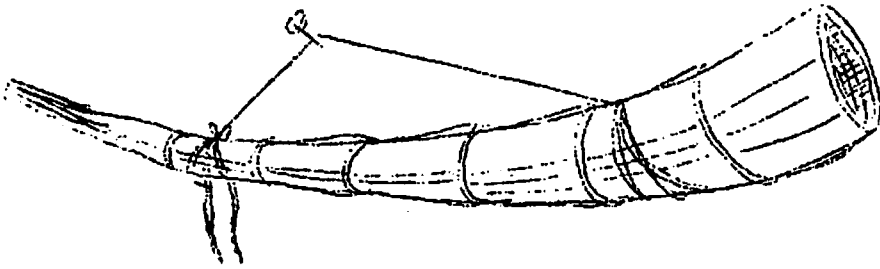
— Ohhoh! — Olenkin jo tässä lasketellut luukuria ja melkoloilla. Kuten huomaat, ei minulla oikeastaan ollutkaan mitään asiaa. Kirjoitin vain, kun ei ollut muutakaan tekemistä ja toiseksi, Sinun seurasi aina niin piristää. Minusta nimittäin tuntuu, että samalla kun kirjoitan Sinulle, olen seurassasi. Mutta ikävä kyllä, Sinua näkee nykyisin niin harvoin. Vaikka tämä kirjeeni "asiattomuus" osoittaakin erittäin hyvin lapsenmielisyyttäni, niin sallinet minun vielä näin lopuksi kertoa merkillisestä unestani, jonka näin viime yönä. Oli aivan hämää ja uneliasta, kun yhtäkkiä ilmestyikin silmiäni eteen tulikirjaimin lause: "Makkoral' on kaksi päätä. Toinen pää ja toinen pää!" Heräsin ja kuulin toistavani ääneen kirjoitusta. Merkillinen uni. Osaatko Sinä sen selittää? — No niin, nyt minä sitten vihdoinkin lopetan.

Toivotan Sinulle kaikkea mahdollista!

Ave Maria vain Sulle!

Toivoo toinen lapsenmielinen —

ÄMYRI

Savo-Karjalaisen Osakunnan Soraäänien Kannattaja

Lukijoille! Ämyri ilmestyy nyt jo toisen ker-
ran. Siis tradisionaalisesti. Ja nyt painettuna (ei
ollenkaan painostettuna). Avustajakin on vaki-
naisen toimittajan lisäksi yksi. Mainiota. Tällä
kertaa on meillä pieni pääkirjoitus. Painatuksen
juhlistamiseksi. Muuten: Käk ilmestyy nykyi-
sessä asussaan sen vuoksi, että Ämyrikin. Käk ei
nimittäin iljennyt monistautua sen jälkeen, kun
se käsittämättömällä tavalla sai tietoonsa, että
Ämyri aikoo painautua. Tästä lähtien on Helsin-
gin Yliopiston Kirjastossa jokainen ilmestynyt
Ämyri. Tämä on Edistys Askel. Paljastimme tässä
Todellisen Syyn Käen painatukseen. Ettei syn-
tyisi Vääristettyjä Käsitä. Ämyri tulee edel-
leenkin ihan ilmaiseksi jokaiselle Käen tilaajalle.
On siis erittäin edullista tilata Käk. Pääkirjoituk-
semme lähteen synnyistä syvistä. Oli tarkoitus
lähteä. Oli tarkoitus käsitellä Päätä. Ei anatomi-
sesti, vaan noin yliPäänsä. Mutta siitä ei nyt tul-
lutkaan mitään. Päätämme alkoi nimittäin sär-
keä, eikä silloin voi käsitellä, eikä sekään voi kä-
sitellä mitään silloin kun sitä särkee. Sanoo Lo-
giikka. Siksi toiseksi palstatilamme ei soisi mah-
dollisuutta ajatustemme täydelliselle julkituon-
nille, joten asiaan.

Ynnä muuta:

Vastaus Ykälle edellisessä Ämyrissä esitet-
tyyn kysymykseen. Ooha mie nähny kummen-
piikki.

Löydetty: Käen päätoimittajan K. N. Uutisen
pää kylmävesihanana alta. Eräänä Yönä. Tunto-
merkit ilmoittamalla asianomainen on jo ehtinyt
periä omaisuutensa.

PERIMÄTTÄ ovat sensijaan edelleenkin Tah-
von lamput.

Keksintö: Civis Eeva Tenhunen on tehnyt varsin
merkittävän keksinnön, jolla poistetaan Estoja.
Keksintö on Laite. Laitteen osat ovat: Yksi pelti-
nen paperikori ja epälukuinen määrä tyhjiä, niin-
ikään peltisiä instant coffee tahi säilykeanas-
purkkeja. Paperikori on kiinniotin ja purkit heit-
timiä. Poistaja yksi heittelee taajassa tahdissa
purkkeja ja poistaja kaksi ottaa ne paperikorilla
kiinni. Syntyvä kolina poistaa estot. Keksinnön
pontesiivisuutta ovat kokeilleet mm. osakunnan
kuraattori ja Käen päätoimittaja ynnä tietysti
myöskin Ämyrin päätoimittaja.

"Ei ole mikään yksinkertainen temppu istua
luennolla proffan nokan alla kaksi tuntia ja
syödä koko ajan sekahedelmiä", totesi Rouva
päätoimittaja raskaan päivätyön päätyttyä.

Monistetun Käen syntyvaiheilta. Parikymmen-
tä vahaa on lyöty piloille. 1500 täysin ala-
arvoista sivua on syöksynyt monistuskoneen ki-
dasta. Toimituksen Liisa hakkaa uutterasti taas
jotain juttua vahalle. Paperilla on jo toista-
kymmentä iloisenpunaista lakkaläiskää. Kun
vielä yksi virhe iskeytyy armottomana paperille,
ähkäisee harmistunut Liisa: "Kuka piru on
keksinyt kirjoituskoneen".

Käen toimituskunta ängertelee julmetun prob-
leeman parissa. Nimittäin Käen toisen koon
oikea- tai vääräperäisyyden. Elikkä onko Käen
toinen koo väärin päin, oikein päin vai väärin-
päin, ts. olisiko se sittenkin oikein päin väärin
päin.

Civis Nerikko: "Kyl mie vissii jotekii lypsä-
mää pystyn vaikken mie muuta hevosist tiijjäk-
kää".

Civis Keinänen muistelee: "...Se oli kai silloin talvisotajouluna 1944..."

Vapautensa ehdonalaisesti menettäneitä: Itkosen Aci, riistäjänä eräs Ulla, Civis Leena Hakalinnan vapauden taas on vienyt muuan ekonominen mieshenkilö, ja civis Anja Ahon vapaus on joutunut teknillisiin kynsiin. Lopullisesti toisiinsa ovat kahliintuneet Summalan Masa ja Helena sekä Civis Rainer Silander ja Elina. Pitkä, ujel-tava ja polveileva toivotus Ämyriltä.

Muuan tunnettu osakuntalainen oli erään toisen, yhtä tunnetun kanssa viettänyt lauantaiehtoota "ohessa ikäänkuin anniskellen". Etsies-sään henkevää keskusteluseuraa ensinmainitun hieman hoipertelevat jalat johtivat hänet erääseen tornitalon tyttöjen boksiin. Boksin asujai-met ottivat kulkurin huostaansa puolittain ystä-vällisesti ynnä keskustelivat hänen kanssaan Elämän Suurista Ongelmista. Mutta jo edellä esilletulleista seikoista johtuen uni kietoi civiksemme melko nopeasti lempeään helmaansa, ja tytöt olivat enemmän kuin Pulman edessä: millä siirtää Väsynyt Ystävä hänen omaan laveriinsa joitakin kerroksia alempana. Pelastavana Enkelinä saapui kuitenkin paikalle Anniskelija N:o 2, jota asuintoverin poissaolo oli alkanut huolestut-taa. Onnellinen sattuma johdatti hänet oikean oven taakse, ja vielä onnellisempi sattuma oli, että hän oli niisanotusti voimainsa tunnossa. Kauan ei tyttöjen tarvinnut häntä ympäripuhua, kun hän jo voimiaan kerskuen nosti olkapäälleen väsyneen toverin kuin jauhosäkin ja alkoi olo-suhteisiin katsoen melko määrätietoisin askelin kuljettaa taakkaansa kohti edellämääritettyä Matkan Päättä. Tapahtumain todistajain järkyt-täväksi yllätykseksi taakka kuitenkin viimeisillä voimanrippeillään tukalasta asemastaan ähkäisi sanat: "Nyt Sinä lopullisesti häpäisit minut."

Värssyn Verka

Olipa kerran eräs beaanityttö, joka syksyllä tuli opiskelukaupunkiin. Ei ollut hänellä kattoa päänsä päällä, ei liioin lattiaa jalkainsa alla. Mutta beaanityttö oli tarmokas ja laati vetävän ilmoituksen lehteen ja asunto tuli. Ämyrin toimi-tus on saanut oikeuden runon jälkipainokseen ja tässä se nyt on lukijoille. Toinen runomme käsit-telee toimittajan sairaaloista iltapäivää tässä taannoin.

Mistä saisin asunnon,
kas siinä pulma suuri.
Voi, oispa mulla tässäkin
mukana hyvä tuuri.
Vapaus ja lämpö vaan
lukurauha tarvitaan.
Yksinäni miehuummin
asua myös tahtoisin.
Ihastunut olen taas
kerran elämässäni.
Kohteenani nyt on vain
tämä talo tässä.
Auttakaa siis tyttöö tättä,
hällä on nääs kova hätä.
Huone soma antakaa
hinnasta vain sovitaan.

"Ehdottomasti tehokas Ulla". Tämä jälkimmäinen säkeistö oli naulattuna erään talon seinään, sen talon, jossa Ulla nykyisin asuu.

Valvottuja öitä,
Huonoa ruokaa.
Tekemättömien töiden paine,
savukkeita, savukkeita.
Suuvia toiveita,
turhia toiveita,
savukkeita, kahvia, savukkeita.
Työtä, työtä ja työtä.
Tekemättöntä työtä.
Kumisaappaita, kumisaappaita.
Kylmää hikeä, kuumaa hikeä,
kumisaappaita, kumisaappaita,
Raukeutta, kylmää hikeä,
KUMISAAPPAITA ...

Horo Skooppi

Ajan Kohdalle, jonka kukin ltse valitkoon

PÄSSI (20. 3.—19. 4) Suhteellisen mukiinme-nevää aikaa. Älkää kuitenkaan olko aivan niin tärkeä kuin tavallisesti. Olette sotkeutunut pa-hasti Naudan verkkoihin, olkaa varuillanne. Ka-vahtakaa kierreportaita. Onnenpäivä: Tilipäivä, Onnenväri: kalpea, Onnenkivi: Vierinkivi.

NAUTA (20. 4.—19. 5) Teillä on taas onnea. Huomontajullanne saatte Mahdottomia aikaan. Lauantaina horjuvaisuutta; älkää silloin esiin-tykö julkisesti. Puntari vainoa Teitä. Onnen-päivä: Iltapäivä, Onnennumero: Kengännumero.

KESKOSET (20. 5.—19. 6) Ankeata aikaa. Saatatte sairastua. Taloudellinen asemanne on kehno. Rakastettunne pettää teitä jatkuvasti. Kaikki on kuitenkin ohimenevää. Pääasia, että pi-dätte Pään kylmänä. Onnenpäivä: 29. 2., Onnen-kivi: Aluna.

HUMMERI (20. 6.—19. 7.) Huikentelevaisuutenne saa tavallista suuremmat mittasuhteet. Mässäilyne määrätöntä. Viikonvaihteessa voi sattua vahinko, joten on syytä olla varuillaan. Älkää äkkinäisesti hieroko tuttavuutta. Onnenpäivä: syntymäpäivä, Onnenväri: Vesiväri.

WILLIKISSA (20. 7.—20. 8.) Itsetietoisuutenne on liiallista. Antakaa Parempaan Minänne puhua älkääkää kätkekö kynttiläanne vakan alle. Teille läheinen henkilö on pulassa. Olette laiminlyönyt uskollisimpia ystäviänne, korjatkaa erhehtykseenne. Onnenväri: Hiusväri, Onnennumero: Bravuuri numero.

IMMYT (21. 8.—19. 9.) Näennäinen viattomuutenne antaa aihetta juoruiluun. Tarttukaa lujemmin kiinni Elämästä, mutta kiertäkää Pullo. Odottamatonta menestystä Eräillä Aloilla. Onnenpäivä: Kynttilänpäivä, Onnennumero: Älkää tehkö siitä numeroa.

PUNTARI (20. 9.—19. 10.) Älkää antautuko liiaksi huvitusten Pyörteisiin, sillä pään särkynne on käymässä kroonilliseksi. Välttäkää hyötynäkökohtia asioissa, jotka eivät ole aineellista laatua. Raha-asiat edelleen kunnossa, mutta vaietkaa niistä. Onnenkivi: Sappikivi, Onnenväri: Unica.

MYRKKYLUKKI (20. 10.—19. 11.) Muuttakaa elämänasenteenne. Hyväksykää asiat sellaisinaan. Älkää arvostelko liikaa. Vuodattakaa myrkkynne tyhjiin. Älkää korostako itseänne, kyllä Teidät huomataan vähemmälläkin. Onnenväri: Huulipuna, Onnenluku: ?

AMMUSKELIJA (20. 11.—21. 12.) Olette suopeitten tähtien alla. Willikissat ja Naudat sortuvat nuoliinne, varokaa ettei Puntari korjaa saalistanne. Hillitkää viehätysvoimanne, se aiheuttaa ylijännitystä ympäristössä. Onnenluku: Vuosiluku, Onnenkivi: Graniitti.

PUKKI (22. 12.—19. 1.) Sisäinen voimanne on vaakalaudalla, mutta luomiskykyne sähköyvä. Varokaa Hummerin kiertoja. Onnenluku: Jaoton, Onnenpäivä: Osapäivä.

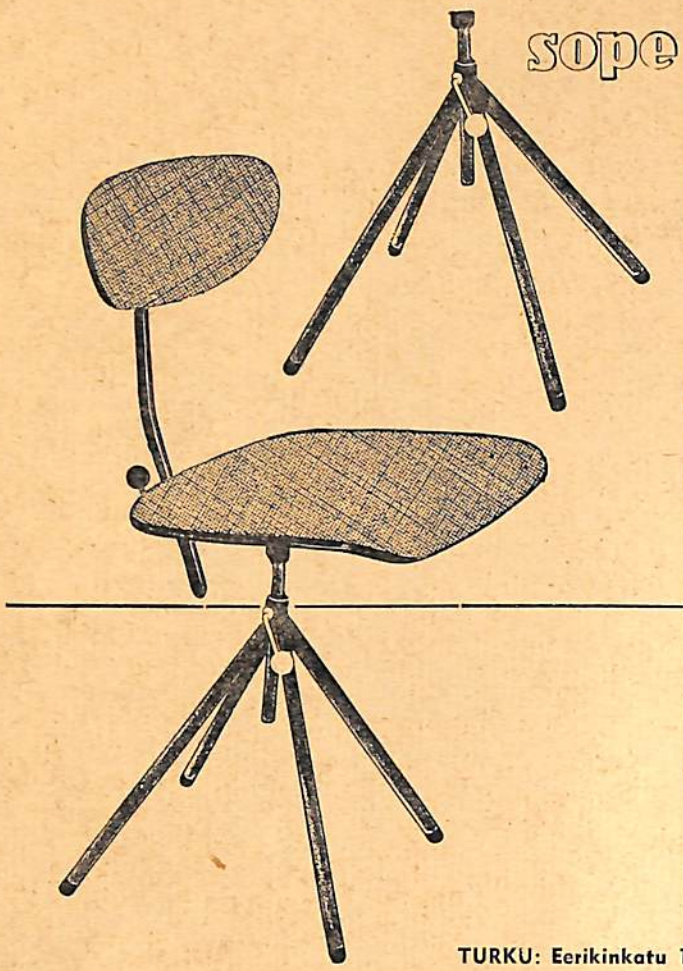
WESIUIROS (20. 1.—19. 2.) Toiveunet eivät toteudu, mutta työ on voimanne. Tarttukaa jokaiseen tilaisuuteen. Myrkkylukki kiinnostaa. Onnenkivi: Tulikivi, -väri peiteväri.

AHVENAT (20. 2.—19. 3.) Rentoutukaa ja unhoittakaa. Ette saa maailmaa valmiiksi. Kieläytykää tehdystä tarjouksesta. Varokaa Immyttä. Onnenkivi: Tiiliskivi, onnenväri neutraali.

Riemukas kuva osakunnan beaniaisista, jotka pidettiin Urheiluhallissa 25. 11. 1959. Beanit yhteistoimin suorittamassa Kuopion pankkiryöstöä, joka oli vähällä epäonnistua, koska ryöstäjät yrittivät "Suljettu"-luukun kautta.

TUKITUOLI

— Teidänkin tueksenne

Yksinkertaisen kauniisti muotoiltu SOPE-tukituoli täyttää kaikki korkealaatuisen työtuolin vaatimukset — se on kestävä, työtehoa lisäävä, lepuuttava istuin. — Ja selkänne pitää siitä! SOPE-tukituolia on saatavana ilman verhoilua tai verhoiltuna — kova- tai vahtokumipehmusteisena sekä käsinojin varustettuna. Hinta ilman verhoilua vain 3 700:—

TERVETULOA VALITSEMAAN
SOPE-TERVEYTTÄ
SELÄLLENNE!

LAHTI — TAMPERE — OULU

TURKU: Eerikinkatu 11. Puh. 28642. — Wiklundin tavartalo —

Savo-Karjalainen Osakunta

Inspehtori Kuraattori	Prof. Kaarlo Hartiala FK Mauno Mielonen
Hallitus	
Emäntä Isäntä Taloudenhoitaja sekä cives	Liisa Väkiparta Hannu Kojo Pekka Günther Eila Pulli Yrjö Waltari Pentti Brummer
Beaanienohjaajat	Reijo Piirainen Ilmo Ahola Anja Aho
Urheiluohjaajat	Pertti Puhakka Leena Hakalinna
Lehdistösihteeri	Marja Korhonen